

Trọng xem xong vẫn không tin vào mắt mình . Vừa tức tối vừa nổi nóng vì bị một thằng nhóc con qua mặt . Trọng đi ra phía cửa nhìn ra phía Đấng thì thấy Đấng đang nhoẻn cười mà còn nhướn mày với mình . Về đất thắng này của Đấng khiến Trọng thua trong tâm phục khẩu phục rồi .

Cũng sắp đến giờ tan ca , Mỹ Linh để ý thấy Khánh cả ngày nay không nói không cười như thường ngày . Biết anh lại khó gần , Linh lần này không tìm có gần anh nữa mà lại đi sang chỗ Thu rồi nói với nét buồn như kẻ thất tình . Tuy vậy như cũng đủ để Khánh có thể nghe thấy .

- Thu, hôm nay Thu đi uống với Linh vài chai nha . Linh mệt mỏi quá .

Thu không hiểu chuyện gì . Nhưng thấy Linh đột nhiên xuống tinh thần như vậy khiến cô phát hoảng .

- Linh bệnh hả , bệnh thì đi bác sĩ chứ đi nhậu làm gì ?

- Không , Linh không bệnh . Linh chỉ cảm thấy quá mệt mỏi với nhiều chuyện thôi .

- Nhưng mà tối nay Thu không đi khuya được đâu . Sợ đi mà về sớm lại mất hứng của Linh thôi .

- Không sao đâu , Thu có việc thì thôi để Linh đi một mình vậy .

- Đây , có được không đó.

Nghe Thu hỏi Linh chỉ cười nhẹ rồi vỗ vai Thu .

- Sao lại không , Linh muốn rủ thêm người đi cho vui thôi . Chứ hôm qua tối nay xảy ra nhiều chuyện Linh buồn lắm . Thôi Thu chuẩn bị tan ca đi . Linh cũng sửa soạn đi luôn đây .

Nổ rồi Linh liền quay về chỗ thu dọn lại bàn làm việc. Hôm nay không có tăng ca nên cô cũng thoải mái muốn đi đâu thì đi . Còn Đấng thì đã sớm thu dọn xong xuôi . Mà nói chung cậu cũng không cần dọn gì nhiều . Vì ngoài đồng đồ ăn vặt ra thì có gì nữa đâu . Không lâu sau thì tiếng đồng hồ báo hết giờ trong phòng cũng vang lên . Đấng vội vàng ra về mà không cần chào ai . Khánh lúc này cũng đã nghe Linh nói những gì với Thu . Nhưng anh cũng chỉ nghe rồi không quan tâm nên đi về .

Xuống đến sảnh Khánh chỉ nhìn sơ qua Vân My rồi bỏ đi thẳng . My vốn đang đợi Khánh xuống rồi cùng về . Nhưng thái độ anh như vậy lại khiến cô hụt hẫng . Lấy túi xách rồi rời khỏi quầy tiếp tân mà cô ức suýt khóc . Đấng này giờ ghé ở đâu bây giờ mới ra tới sảnh mà lại xui xẻo khi đụng phải My . Cú đụng không mạnh nhưng lại khiến một người đang bức bối trong người như Vân My khó chịu .

- Ai mà đi không nhìn đường vậy ? Lại là cậu sao ?

Cô quay lại nhìn đối phương thì thấy chính là tên hôm qua mình đụng phải . Đấng nhìn Vân My không nóng không lạnh nói tiếp .

- Xem như mình có qua có lại nhé . Hôm qua là chị va phải tôi , hôm nay đổi lại là tôi . Xem như chúng ta huề . Mà sao mới hôm qua còn tốt lắm . Hôm nay trông chị xuống sắc hẳn vậy ?

- Kệ tôi , không liên quan tới cậu . Nếu huề rồi thì đi đi . Lần sau đi đứng nhớ nhìn đường nhá .

Nói rồi cô định đi tiếp thì bị Đăng nói với theo .

- Chị tên gì vậy ? Nhìn chị mặc đồng phục này chắc là nhân viên tiếp tân hả ?

- Tôi tên gì cậu hỏi làm gì ? Tôi là nhân viên tiếp tân đó thì thế nào ?

- Không có gì , tại tôi muốn hỏi cho biết tên chị thôi chứ có ý gì đâu .

- Tôi có chồng có con rồi . Cậu muốn ve vãn thì đi tìm người khác đi . Tôi đây không có hứng thú làm quen với cậu . Vậy nha .

Vân My quay đi không muốn ở đó kéo thêm thời gian với Đăng nữa . Cô không có tâm trạng càn không muốn nói nhiều với kẻ lạ . Đăng cũng chỉ thuận miệng nên hỏi tên cô như một phép giao tiếp lịch sự thôi . Cậu cũng chỉ có chút ấn tượng với cô gái có làn da trắng , dáng dấp nhỏ bé lại thấp người . Đôi mắt to đen láy , mặc dù cô chưa cười với cậu lần nào . Nhưng mỗi lần nhìn cô nói chuyện thì không khó để thấy má lúm đồng tiền cứ thấp thoáng ẩn hiện . Một cô gái duyên như vậy lại có gia đình rồi cũng khiến cậu thấy có chút tiếc nuối .

Đăng vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng My đi khỏi rồi suy nghĩ miên man . Một lúc sau thì điện thoại trong túi cậu cũng reo lên . Nhìn cái tên trên đó cậu thở dài ngao ngán một cái . Sau đó vừa đi vừa nhấc máy .

- Con nghe đây .

"Sao rồi , ngày đầu tiên đi làm con không gây họa chứ ?"

- Không , con làm việc rất nghiêm túc . Ba đừng lúc nào cũng nghĩ xấu về con như vậy .

" Ba đang hỏi quan tâm con thôi . Sao , con thấy công việc được không ? Có ai làm khó con không ?"

- Ai mà làm khó được con . Thôi ba cúp máy đi con ra lấy xe về đây .

"Con đi xe máy à ?"

- Chứ ba nghĩ nhân viên văn phòng thì nên đi xe gì đây ?

"Ừ thôi được rồi con về đi . Chạy từ từ nhan con . Đường thành phố đông đúc lắm bây giờ đông đúc lắm ."

- Ba yên tâm đi con biết làm thế nào mà . Con cúp máy đây .

Cúp máy bỏ vào lại trong túi , Đăng dắt con xe số ra ngoài rồi lái đi . Trước khi đi khỏi cậu còn thấy Linh và Khánh đang nói chuyện chèo kéo gì đó ở phía đối diện dãy xe của cậu nữa . Vừa chạy ra được tới vỉa hè thì lại gặp Vân My đang đứng đón xe ở đó . Đăng định đi luôn vì thái độ khó đỡ của cô lúc nãy . Nhưng vì một lí do gì đó khó hiểu cậu bỗng dừng lại .

- Này chị My , có cần tôi đưa về không ?

My nghe gọi thì ngoái lại nhìn Đăng . Thấy cậu nhóc này cứ kiếm chuyện với mình mãi nên cô hơi bực .

- Cậu lại đi theo tôi à ?

- Tôi đi theo chị làm gì ? Chẳng qua tôi đi ngang rồi thấy chị đứng đây nên định hỏi có cần tôi đưa về giúp hay không mà . Chồng chị đâu , sao không đón chị vậy ?
- Không cần cậu quan tâm . Cậu đi đi .
- Phụ nữ mấy chị thật khó hiểu . Giả sử tôi đi luôn không hỏi chị thì khéo chị lại nghĩ đàn ông vô tâm . Còn hỏi thì chị lại phớt lờ không chịu quan tâm .

- Chồng tôi ra bây giờ đó . Anh ấy chắc chưa lấy xe ra tới thôi nên dừng ở đây phiền tôi . Chồng tôi sẽ hiểu lầm đó .

Đăng chưa nói thêm gì thì Khánh chạy ra tới . Anh không nói sẽ đưa cô về . Nhưng ra thì thấy Đăng đang nói chuyện với My nên vội dừng lại mặt mũi khó coi gần giọng với Đăng .

- Cậu làm gì ở đây ?

Đăng nhìn Khánh rồi lại nhìn My . Người thông minh như cậu đương nhiên đã ngấm hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi . Cậu cười trừ một cái rồi đáp lời .

- Tôi hỏi chị ấy coi chồng ở đâu rồi mà không đón thôi mà .

- Cậu quen biết cô ấy sao ?

Vân My đột nhiên vội vã bộc bạch ngay vì sợ anh hiểu lầm mình .

- Không , em không có quen cậu ta . Tại cậu ta thấy em đứng đây nên mới muốn hỏi em có đi nhờ hay không thôi à .

- Anh có hỏi em đâu .

Khánh lạnh lùng nói với My rồi lại nhìn Đăng .

- Cậu nói đi , cậu quen cô ấy sao ?

- Ừ có quen .

Đăng là người không biết nói dối nên có sao cậu nói vậy . Dù gì cậu và cô cũng đã gặp mặt nhau vài lần . Cũng có giao tiếp với nhau vài lần nên nói có quen cũng không có gì sai mà . Vân My nghe vậy thì liền bác bỏ câu nói của cậu ngay .

- Cậu đang nói gì vậy ? Tôi quen cậu lúc nào ?

- Không quen sao tôi biết tên chị , còn biết chị đã có chồng có con ?

- Nè cậu ..

- Em không quen nó vậy sao nó biết hết về em vậy ? Em định nói dối tôi tới bao giờ ?

Khánh nói xen vào mà gương mặt tức giận thấy rõ . Chính Khánh cũng không biết mình đang tức giận vì chuyện gì . Anh chỉ biết thấy người khác giới tiếp cận cô là anh muốn phát hỏa thôi . Vân My đang bối rối không biết nên nói thế nào vì mọi người xung quanh đang đông đúc như vậy . Lỡ đâu có cãi vã to tiếng thì không hay . Đăng như nhìn ra được có chuyện gì đó khó nói tận sâu trong Vân My . Lát sau cậu lại nói với Khánh .

- Tôi đúng là có quen chị ấy nhưng không có thân . Còn anh nếu là chồng chị ấy thì nên giữ cho kĩ . Đừng ngu muội đứng núi này trông núi nọ thì đến cuối chỉ bằng không thôi đó . Thôi tôi không rảnh nói với hai người nữa . Tôi đi đây .

Dứt lời Đăng liền nổ máy chạy khỏi . Vân My bây giờ mặt mày nhăn nhó kéo tay Khánh nói nhỏ .

- Chuyện không như anh nghĩ đâu anh đừng giận như vậy . Bây giờ mình đi ăn gì đi anh , em đói quá rồi .
- Không , tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà . Em muốn đi ăn thì đi một mình đi .
- Anh không đi thì em đi một mình sao được . Thôi vậy em về nhà với anh luôn .
- Đi thì lên xe .
- Dạ .

My lấy nón bảo hiểm tự đội lên rồi ngồi phía sau anh . Suốt một chặn đường đi không ai nói với ai câu nào . Đường phố , xe cộ vẫn ồn ào tấp nập như thường ngày . Nhưng lòng người có lẽ đã dần đổi thay mất rồi .

Đăng về đến nhà cũng là lúc trời bắt đầu tối . Cậu lên thẳng phòng mình rồi nhìn trời đêm ngoài cửa sổ một lúc . Chẳng hiểu sao cậu cứ mãi day dứt khi nhìn vào ánh mắt có nhiều điều khổ ải ẩn dật trong đó . Sau cậu lại nghĩ đến Khánh , một kẻ ngang nhiên là chồng người khác mà còn dây dưa với một phụ nữ khác . Nghĩ mãi một hồi không có hồi kết mà lại khiến tâm trạng cậu trở nên khó chịu . Vì cái gì chứ , chuyện không liên quan tới mình thì mắc có gì phải bận tâm . Khẽ lắc đầu vài cái cậu mới đi vào trong tắm rửa thay quần áo . Sau đó cũng đi chơi như thường lệ .

Mỹ Linh nói đi nhậu là đi ngay . Cô tự mình đi đến một quán ốc nhỏ trong con hẻm sầm uất giữa lòng thành phố . Gọi ra vài món để trên bàn cùng vài lon bia ướp lạnh . Cô một mình khui uống liên tiếp hai lon rồi mới nhắm thêm mỗi . Không hiểu cô đang uất ức chuyện gì mà dường như khóe mắt có chút nước . Nó đang dần động lại thành dòng rồi chảy xuống một lần dài . Càng về đêm , bóng đêm càng dày đặc thì dưới chân cô vỏ lon ngày càng nhiều . Người cô cũng đã ngã nghiêng không vững như ban đầu . Đôi mắt lại chao đảo không còn kiên định . Nhân lúc còn chút tỉnh táo , cô lấy điện thoại ra gọi cho Thu mà giọng cũng lè nhè nghe không rõ .

- Thu đó hả , Thu tới đưa Linh về giúp được không ?

" Linh say rồi hả ? Trời ơi Linh uống nhiều lắm hay sao mà say nhanh vậy ? Hồi chiều Thu có nói là Thu đi công việc rồi mà . Giờ sao qua đó với Linh được đây . Anh Khánh đâu , Thu thấy Linh có nói chuyện với anh Khánh lúc chiều mà . Anh Khánh không đi cùng Linh hả?"

- Khánh nào mà đi với Linh , chỉ có một mình Linh thôi , không có ai hết .

" Trời , vậy biết làm sao đây ? Thôi Linh chịu khó ở đó đợi một chút . Để Thu gọi hỏi số của anh Khánh rồi Thu kêu anh ấy tới đó với Linh . Linh đừng đi lung tung nha .

- Nè , Linh chưa nói cảm ơn mà Thu cúp máy rồi hả , thiệt là .

Linh đúng thật đã say nhưng cũng không đến nỗi mất hết lí trí . Cúp điện thoại xong cô lại

phì cười . Không ngờ Thu lại thông minh như vậy . Không cần cô nói mấp mé cũng hiểu cô đang cần gì . Bây giờ thì đã yên tâm rồi , cô khui thêm vài lon rồi không ngừng uống cạn . Không biết dựa vào cái gì nhưng cô lại có cảm giác lần này nhất định Khánh sẽ đến . Vậy nên cô không cần lo thêm gì nữa . Cứ yên tâm ở đó uống say cũng không sao rồi .

Vân My về nhà vẫn phải nhận sự lạnh nhạt của Khánh . Vừa đóng sầm cửa lại là anh ném cặp táp lên ghế sofa rồi vào nhà tắm . Vân My bị nỗi sợ anh sẽ hiể lăm nên cũng quên mất anh đã có lỗi với mình thế nào . Cô rón rén sợ sệt như người phạm lỗi lớn đi dọn dẹp lại nhà cửa . Lát sau khi Khánh tắm xong trở ra ngoài cô mới nói .

- Em chưa kịo nấu cơm nữa . Hay anh ngồi đó đợi chút để em nấu tạm cái gì đó cho anh ăn trước .

- Không cần đâu .

Rầm.

Khánh nói câu gọn lỏn rồi bỏ vào phòng đóng chặt cửa . Vân My bất lực ngồi phịch xuống ghế lạng lẽ rơi nước mắt . Từ khi nào mà cô lại cảm thấy mình cô đơn trong chính căn nhà của mình thế này .

Khánh vào phòng làm việc mở laptop lên . Vừa lướt vài vòng chưa vào việc thì điện thoại lại reo . Là một dãy số lạ đang gọi tới. Khánh chau mày một cái rồi cũng bắt máy nghe .

- Là ai vậy ?

"Anh Khánh hả ? Em là Thu đây . Lúc chiều anh không đi cùng Linh hả anh ?"

- Sao tôi phải đi với Linh ? Mà cô hỏi chi vậy ?

" Hồi nãy Linh có gọi cho em . Em nghe giọng nó say lắm rồi. Nó nhờ em đưa về giúp mà em đi công việc rồi . Anh qua đó đón nó giúp em đi được không ?

- Nhậu say ?

" Dạ đúng rồi , nó có rủ em mà em bận rồi em không đi . Anh qua đó với nó đi . Em sợ không có ai giúp nó lỡ nó tự đi về thì không ổn đâu anh , nó say quá rồi."

- Tôi không đi , tôi bận rồi . Cô tìm người khác đi .

Nói xong Khánh liền cúp máy . Mắt lại dán vào màn hình laptop . Nhưng tâm trí lúc này là sáo rỗng không nghĩ được gì . Hình như anh đang nghĩ về Linh , về những gì lúc chiều Linh nói với Thu .

" Linh buồn sao , không lẽ là vì hôm qua My tới làm loạn nên cô ấy mới như vậy . Cũng phải , một người ngoài cuộc vô duyên vô cớ bị hăm dọa sẽ giết nếu không sợ hay áp lực sao được ."

Nghĩ vậy Khánh mới đứng lên vào phòng ngủ thay vội một cái áo thun trắng cùng quần jean rồi đi ra ngoài . Lúc anh ra tới cửa thì My cũng vừa hay đi tới . Nhìn anh gấp gáp cô liền hỏi với theo ngay .

- Anh đi đâu mà trễ vậy ?

- Có chút việc đi ra ngoài một chút . Em ngủ đi .

- Không được , anh đi đâu sao không nói được . Trước đây đều là em đi cùng anh . Vậy nên anh chờ em một chút em vào thay quần áo rồi cùng đi với anh .

Khánh có vẻ đã khó chịu khi giọng nói anh đã gắt gỏng hơn lúc nãy .

- Từ khi nào tôi đi đâu làm gì cũng phải thưa cũng phải trình với em vậy . Thôi mệt quá , tôi đang gấp đùng có làm mất thời gian của tôi .

Ầm .

Khánh đi khỏi ngay sau đó khiến cô vấy lên nỗi nghi ngờ không dứt . Cô quay vội vào trong mặc thêm cái áo khoác bông rồi chạy theo Khánh ngay . Ra đến thang máy thì nó đã đóng và mang theo Khánh đi mất rồi . Cô muốn đi thang bộ nhưng bản thân đang mang thai thể thôi đành đợi chuyển sau . Lát sau cô xuống đến nơi đã thấy Khánh chạy xe như bay đi mất hút .

- Anh Khánh , đi đâu mà gấp vậy chứ ?

Cô gọi theo nhưng anh không nghe . Cô ra đến sát đường lớn tìm xe ôm đuổi theo anh . Nhưng trớ trêu thế nào xe ôm mới giờ này đã không thấy chiếc nào ghé đậu . Bất đắc dĩ cô đành bỏ ý định đuổi theo rồi nhìn về hướng Khánh bỏ đi mà hậm hực .

Khánh đã nhận được tin nhắn của Thu nên đến thẳng địa chỉ chỗ Linh đang uống say . Quẩn quanh qua một vài ngõ quẹo cuối cùng thì anh cũng thấy bóng dáng Linh đang sắp gục xuống bàn nhậu . Vội gạc chống xe rồi đi lại chỗ cô anh mới thấy rõ những lon bia đang nằm vương vãi khắp dưới chân cô .

- Sao phải uống nhiều như vậy mới chịu à ?

Vừa nói anh vừa đi đến đỡ lấy người Linh . Linh bây giờ mới nghe được mùi hương quen thuộc . Cô cố mở to mắt nhìn rõ anh rồi mấp máy nói .

- Anh tới rồi hả ? Anh không bỏ mặc em hả ?

- Cô đang nói lung tung cái gì vậy ? Đi , mau đứng lên tôi đưa cô về .

- Không em không về . Anh tới rồi thì ngồi xuống đó đi . Em còn muốn uống nữa . Em muốn uống nữa mà .

- Đã say vậy rồi mà còn uống cái gì nữa . Mau , đứng lên tôi đưa cô về . Nếu không là tôi bỏ cô ở đây luôn đó . Bà chủ ơi tính tiền . Cho tôi gửi xe của cô gái này ở đây , ngày mai sẽ có người tới lấy nha .

Khánh đặt tiền xuống bàn, sau đó choàng tay cô qua eo mình rồi dìu cô đi khỏi . Linh say khướt nên ngồi trên xe cũng không vững . Cuối cùng Khánh ohari vòng hay cô ôm eo mình . Sau đó mở tay chạy xe , tay còn lại thì giữ chặt hai tay cô vì sợ cô sẽ té xuống xe . Linh thuận thế gục đầu lên vai anh mà cười mãn nguyện . Cuối cùng thì ngày cô mong đợi cũng sắp đạt được rồi .

Chạy lòng vòng xong Khánh mới nhớ mình không biết nhà Linh ở đâu . Bây giờ có muốn hỏi Linh thì e rằng cô cũng không còn nhớ nữa . Khánh vội tắt xe vào lề rồi gọi điện thoại cho Thu .

- Thu hả , cô có biết nhà Linh ở đâu không nhắn qua cho tôi đi . Tôi không biết địa chỉ thì biết chở cô ấy đi đâu đây ?

" Anh tới chỗ rồi hả ? Địa chỉ nhà Linh thì em không biết rồi anh . Tụi em đã có ai qua nhà Linh chơi đâu mà biết . Hay anh thử kêu nó dậy coi nó còn nhớ không?"

- Linh ngủ luôn rồi thì sao kêu được . Vậy thôi tôi cúp máy đây .

Nhét điện thoại vào trong túi , Khánh nhìn xung quanh thấy mọi người đang nhìn . Anh miễn cưỡng gọi Linh .

- Linh cô không nói nhà cô ở đâu thì sao tôi đưa cô về đây ? Cô nghe tôi nói không , Linh .

- Uhm , để em ngủ , em mệt quá rồi anh .

Linh không có chút phản ứng khiến anh cũng hết cách . Bây giờ biết đưa Linh đi đâu đây . Chẳng lẽ lại đưa về nhà mình . Như vậy thì không được . Nếu đưa về nhà mình thì biết xử sự sao với Vân My . Mà nếu không đưa về nhà mình thì đưa đi đâu . Nghĩ tới nghĩ lui anh cũng quyết định đưa cô vào khách sạn gần đó . Anh định thuê giúp cô một phòng cho cô ở đó ngủ , sau đó anh sẽ quay về . Dù gì ở đó cũng an toàn mà . Nghĩ vậy anh liền lái xe đi tiếp rồi ghé tạt vào khách sạn nhỏ phía trong hẻm .